

РЕШЕНИЕ

№ 5389

гр. София, 14.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 15.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **9486** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Д. Х. Д., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.5, офис 5, срещу Решение № ПИ-356/30.09.2022г., издадено от директора на ТД на НАП – [населено място], с което е потвърдено Разпореждане изх. № С220022-105-0063188/24.02.2022г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], в частта в която са присъединени задължения на основание декларация обр. 6 за периода 01.01.2019 - 31.12.2019 г., общо в размер на 1 383,89 лв. а именно: 621,60 лв. за ДОО, 336 лв. за ЗО, 210 лв. за УПФ, както и лихви – 114,83 лв. да ДОО, 62,07 лв. за ЗО, 38,79 лв. за УПФ.

В жалбата е посочено, че с подадената декларация обр. 6 жалбоподателката е декларирала окончателния размер на осигурителните вноски за 2019 г., като същите са внесени авансово през 2019 г. чрез ежемесечни вноски в осигурителна каса „Адвокат“. Твърди се, че не е налице изпълнително основание по отношение на начислените лихви, тъй като същите не се определят по основание и размер в декларация обр. 6. Моли се решението в оспорената му част да бъде отменено. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП – [населено място] – в съдебно заседание и в представени по делото писмени бележки чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира

юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след съвкупна преценка на доказателствата по делото, прие за установено следното от фактическа страна:

В ТД на НАП-С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2019 г. срещу Д. Х. Д. за събиране на установени и изискуеми публични вземания за задължителни осигурителни вноски по подадени от лицето декларации, както и лихвите към тях. На основание чл. 221 от ДОПК е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С190022-048-0150064/21.10.2019 г., връчено на лицето на 07.11.2019 г., с разписка № С190022-РЗЛ-0014643/07.11.2019 г.

На 24.02.2022 г. от публичен изпълнител при ТА на НАП С. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С220022-105-0063188/24.02.2022 г., с което по изпълнителното дело са присъединени публични вземания в размер на 1964,08 лв. С Разпореждане за присъединяване с изх. №С220022-105-0063188/24.02.2022 г., по изпълнителното дело са присъединени публични вземания формирани от подадена данъчна декларация по ЗДДФЛ за период 01.01.2020г. - 31.12.2020 г. с вх. №2200И0136253/28.04.2021 г. и декларация образец 6 за период 01.01.2019 г. - 31.12.2019 г. с вх. №220022004180651 приета с протокол №22000203786318/30.04.2020 г.

Разпореждането е оспорено пред директора на ТД на НАП – [населено място], който с Решение № ПИ-356/30.09.2022г. е оставил жалбата без уважение.

В съдебното производство са представени допълнителни доказателства, както следва: от жалбоподателя /лист 47-53 от делото/, от Е. Е. – публичен изпълнител при ТД на НАП-С. /лист 67-82 от делото/, от ТД на НАП, офис „О.“ /лист 90-96 от делото/, от ответника /лист 106-113 от делото/.

По делото е изслушано заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира, като компетентно и обективно дадено, прието без оспорване от страните. Заключение ще бъде обсъдено подробно в мотивите на настоящото решение.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи: Решение № ПИ-356/30.09.2022г. на директора на ТД на НАП – [населено място] е връчено по електронен път на жалбоподателя на 30.09.2022 г. видно от приложеното удостоверение за извършено връчване /лис 13 от делото/. С оглед на горното, жалбата е подадена в предвидения в чл. 268, ал. 1 от ДОПК 7 – дневен преклузивен срок, изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, при наличието на правен интерес и се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Относно валидността на акта:

При извършване на служебна проверка на акта съдът констатира, че същият е издаден от компетентен орган в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му, не са допуснати нарушения на процесуалните правила при издаването на същия, поради което обжалваното решение не страда от пороци водещи до неговата нищожност.

Относно процесуалната и материална законосъобразност на акта:

В разпоредбата на чл.217, ал.1 от ДОПК законодателят посочва, че в производството по събиране на публични вземания могат да се присъединяват публични вискатели, както и кредитори, чието вземане е обезпечено с ипотека, залог или особен залог, както и тези, които са упражнили право на задържане. Присъединяването се допуска с

разпореждането на публичния изпълнител до изготвяне на разпределението на събраните суми. Съобразно горното при събирането на публични вземания, публичния изпълнител може да присъедини нов взискател в образувано вече изпълнително производство, ако са налице нормативните изисквания за това. На първо място, необходимо е новият взискател да е публичен, т.е. да се касае за публично вземане или да е кредитор, чието вземане е обезпечено с ипотека, залог, особен залог или кредитор упражнил право на задържане като заедно с това да е спазено и условието да не е изготвено разпределение на събраните суми. При наличие на тези предпоставки преценката дали да се присъедини нов взискател към вече образувано изпълнително дело, законът е предоставил на публичния изпълнител, като последният следва да установи дали е налице годен титул за изпълнение.

Съгласно чл. 209, ал. 2 от ДОПК принудително изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актове по чл. 106 и чл. 107 от ДОПК, влязло в сила НП, влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка, разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано, и разпореждане по чл. 211, ал. 3 от ДОПК. За да се упражни и за да бъде законосъобразно присъединяването, преценката на съда се свежда до установяване наличие на условията визирани в чл. 217 от ДОПК.

С Разпореждане за присъединяване с изх. №С220022-105-0063188 /24.02.2022 г. към образуваното изпълнително дело №190773615/2019 г. са присъединени ДОО, ЗО и УПФ в общ размер на 1 383,89 лв. задълженията са установени с декларация обр. 6 и са за периода 01.2019-31.12.2019 г.

Неправилна е преценката на публичния изпълнител, че са налице предпоставките за присъединяване на взискателите към образуваното изпълнително производство, тъй като се касае за публични вземания, които не са погасени в законоустановения срок.

Установените задължения с декларация обр. 6 за период 01.01.2019 г. - 31.12.2019 г. с вх. №220022004180651 са за осигурителни вноски, дължими по КСО, както и по ЗЗО. По делото е установено, че жалбоподателката е внесла изцяло дължимите вноски за 2019 г., което се установява от заключението на вещото лице. Вещото лице е посочило, че част от постъпилите плащания по фондовете от жалбоподателката за 2019 г. са послужили за погасяване на по-стари задължения, поради което към момента на подаването на декларация обр. 6 за 2019 г. – 30.04.2020 г. с вх. №220022004180651 са били налични остатъци за плащане от дължимите осигурителни вноски, като следва: за ДОО 621,60 лв., за ДЗПО в УФ – 210 лв. за ЗО 336 лв.

Осигурителните вноски за ДОО и за ДЗПО в УПФ са дължими по реда на КСО, поради което следва да бъде съобразен чл. 7, ал. 5 от КСО. Съдът приема, че доколкото вноските за задължително здравно осигуряване също са осигурителни вноски, като по отношение на тях не са налице специални разпоредби, регламентиращи реда на тяхното събиране при наличие на задължение за няколко периода, следва по аналогия да бъде приложена разпоредбата на чл. 7, ал. 5 от КСО.

Съгласно чл. 7, ал. 5 от КСО, при наличие на няколко публични задължения самоосигуряващите се лица и лицата по чл. 4, ал. 9 могат да заявят по ред, определен с

наредбата по чл. 5, ал. 6, кои задължения за осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване погасяват. В този случай чл. 169, ал. 5 и 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не се прилагат. Неподаването от жалбоподателката на такова заявление не може да обоснове законосъобразно погасяване на други задължения, в т.ч. и осигурителни вноски за предходни периоди, тъй като от представените служебни бележки от ОК Адвокат се установява, че лицето е заплатило всички дължими вноски за 2019 г. Същото се установява и от заключението на вещото лице. Не са били налице неплатени задължения за осигурителни вноски за 2019 г. към момента на подаване на декларация обр. 6 от жалбоподателката – 30.04.2020 г., за да е налице необходимост за подаване на заявление по чл. 7, ал. 5 от КСО. С ежемесечното внасяне на дължимите осигурителни вноски е индивидуализирано задължението, което се погасява – налице е ясно и конкретно посочване на платените вноски, поради което не се дължи подаване на заявление по чл. 7, ал. 5 от КСО.

При наличието на пълна яснота относно задълженията за осигурителни вноски, които оспорващата е плащала, органите на НАП незаконосъобразно са погасявали други публични задължения на основание чл. 169 от ДОПК. Следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 7, ал. 5 от КСО изключва приложението на чл. 169, ал. 5 и ал. 6 от ДОПК по отношение на самоосигуряващите се лица. Погасяването на дължими осигурителни вноски за предходни периоди е незаконосъобразно и предвид несъмнено установеното, че оспорващата е плащала в срок и в дължимите размери осигурителни вноски за 2019 г. Административният орган е подходил формално, като не е установил, анализирал и обсъдил какви публични вземания са погасени с плащанията на дължими осигурителни вноски и за кой конкретен период са платени същите.

С оглед изложеното, решението в оспорената му част, както и разпореждането в частта на присъединените задължение за 2019 г. следва да бъдат отменени, като преписката бъде изпратена на публичен изпълнител при ТД на НАП за ново разглеждане, при съобразяване на дадените с настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя се дължат разноски, съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие и доказателства за тяхното заплащане в общ размер на 1160 лв., от които 10 лв. платена държавна такса, 500 лв. платено възнаграждение на вещото лице, 650 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът намира за неоснователно направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение предвид фактическата и правна сложност на делото, по което са проведени 5 съдебни заседания, събирани са допълнителни доказателства и е изслушано заключение на вещо лице.

Така мотивиран и на основание чл.268, ал.2 от ДОПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Х. Д., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.5, офис 5, срещу Решение № ПИ-356/30.09.2022г., издадено от директора на ТД на НАП – [населено място].

ОТМЕНЯ Разпореждане изх. № С220022-105-0063188/24.02.2022г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], в частта в която са присъединени задължения на основание декларация обр. 6 за периода 01.01.2019-31.12.2019 г., общо в размер на 1 383,89 лв. а именно: 621,60 лв. за ДОО, 336 лв. за ЗО, 210 лв. за УПФ, както и лихви – 114,83 лв. да ДОО, 62,07 лв. за ЗО, 38,79 лв. за УПФ.

ИЗПРАЩА административната преписка на публичен изпълнител при ТД на НАП-С. за ново разглеждане и произнасяне по подадената от Д. Х. Д. жалба, съгласно дадените с настоящото решение указания относно прилагане и тълкуване на закона.

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати на Д. Х. Д. с ЕГН [ЕГН], сумата от 1160 лв. /хиляда сто и шестдесет лева/, представляваща разноски в производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 268, ал.2 от ДОПК.

СЪДИЯ: